

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Γραμματέως τής Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, κληθεὶς παραστῆναι εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχόνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσφραγιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Φεβρουαρίου 1896

Ἔτος 1896.—Ἀριθ 8

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 54)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Διὰ πρώτην φοράν ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῆς Ἀγγλίας, ἐπρόκειτο νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ ἀγγλικῷ ἐδάφους! Διὰ πρώτην φοράν τὸ πέλμα του θὰ ἐπάτει γῆν βρετανικὴν καὶ τὸ ὑπόδημά του θὰ ἐρρυπαίνεται ἀπὸ ἀγγλοσαξωνικὸν κονιορτόν! Ὁ ἀναγνώστης ἄς μᾶς συγχωρήσῃ τὸν στομφοῦδόν τῆς διατῆσιν τοῦ ὁποίου ἐκφραζόμεθα: ἀλλὰ βεβαίως, ὑπ' αὐτὸν τὸν κάπως γελοῖον τύπον ἐγεννήθη ἡ σκέψις εἰς τὴν ἐξημένην κεφαλὴν τοῦ σχοινοβάτου, τοῦ τῶν παραφύρου καὶ ἐπιμόνου εἰς φυλετικὰ μίση, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν πλέον σήμερον τὸν τόπον τῶν.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ Κολομβία δὲν εὐρίσκειτο ἐν Εὐρώπῃ. Δὲν ἀνήκειν εἰς τὸ συμπλέγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σχηματίζουν ἡ Ἀγγλία, ἡ Σκωτία καὶ ἡ Ἰρλανδία ἠνωμένοι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Μεγάλῃ Βρετανία. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀγγλική, —ὡς αἱ Ἰνδία, ἡ Αὐστραλία, ἡ Νέα Ζηλανδία—καὶ ὡς τοιαύτην ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ τὴν ἐμίσει.

Ἡ ἀγγλικὴ Κολομβία ἀποτελεῖ μέρος τῆς Νέας Βρετανίας, μίαν τῶν σημαντικωτέρων ὑπερωκεανείων ἀποικιῶν τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου, διότι περιλαμβάνει τὴν Νέαν Σκωτίαν, τὴν Ἐπικράτειαν τοῦ ἄνω καὶ κάτω Καναδά, ὡς καὶ τὰς ἀπεράντους γαίας, τὰς ἐκχωρηθείσας εἰς τὴν Ἐταιρείαν τοῦ Οὐδσωνεῖου κόλπου. Κατὰ πλάτος ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὠκεανοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου, ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ μέχρι τῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Πρὸς νότον ὀρίζεται ὑπὸ τῆς μεθορίου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τῆς ἐκτεινομένης ἀπὸ τῆς χώρας τῆς Οὐασινγκτόνος μέχρι τῆς Πολιτείας τοῦ Μαΐνου.

Εἶνε λοιπὸν χώρα ἀγγλικὴ καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ δρομολογίου δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὴν οικογένειαν νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ἐν συνόλῳ ἤθελον περίπου διακοσίας λεύγας διὰ νὰ περάσουν τὴν Κολομβίαν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκρην τῆς Ἀλάσκας, δηλαδὴ εἰς τὰς ρωσικὰς κτήσεις τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς. Ὅπως δὲποτε, διακόσια λεύγα ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, ἀν καὶ διὰ τὴν Εὐδρομον Οἰκία, τὴν συνειθισμένην εἰς τὰς ἀποστάσεις, δὲν ἦτο παρ' ἀπλοῦς περίπατος, διὰ τὸν Κασκαμπέλ ἦτο κάτι τι διὰ τοῦτο ἐσκέπτετο νὰ τὰς διανύσῃ εἰς ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον χρόνον.

Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς κατηργούντο οἱ σταθμοὶ καὶ αἱ παραστάσεις, καὶ οἱ χοροὶ καὶ οἱ ἀγῶνες: θὰ παρηγοῦντο τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ κοινοῦ! Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ περιεφρόνει τὰ νομίματα, τὰ φέροντα τὴν προτομὴν τῆς Βασιλείσεως. Ὅσον ἤξιεν ἐν χάρτινον δολλάριον, δὲν ἤξιεν οὔτε μία κορὼνα ἀργυρᾶ οὔτε μία στερλίνα χρυσῆ!

Ἦν αὐτοὺς τοὺς ὄρους ἡ Εὐδρομον Οἰκία ἐξηκολούθησε τὸ ταξείδιόν της. Ἄν καθ' ὁδόν, ἡ θήρα ἐδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς διατροφήν τῆς οἰκογενείας, τὸσφ τὸ καλλίτερον! οἱ Κασκαμπέλ δὲν θὰ ἠναγκάζοντο νὰ γοράσουν τίποτε ἀπὸ τοὺς πωλητὰς τῆς μισητῆς ἐκείνης χώρας.

Μὴ νομίση τις ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν προσποιήσεις. Ὅχι, τὸ μῖσος τοῦ Κασκαμπέλ ἦτο εἰλικρινές! Διὰ τοῦτο ὁ

Ὁ ὁδηγὸς Ρό-Νό.

φιλόσοφος, ὁ μετὰ τῆς στωικότητος ὑπομείνας τὰ τελευταῖα ἀτυχήματα, ὁ τάχιστα ἐπέανερὸν τὴν εὐθυμίαν του μετὰ τὴν κλοπὴν τῆς Σιέρρας Νεβάδας, ἔγινε καθηγὸς καὶ δόξουμος μάλιστα διέθετ' αὐτὸν τῆς Νέας Βρετανίας. Ἐβάδιζε μὲ σκυμμένην κεφαλὴν, μὲ ἀγριεμένην ὄψιν, μὲ τὸν πῖλον χωρῆνον ἕως τὰ αὐτιά, ρίπτων βλέμματα μίσους πρὸς τοὺς ἀθώους ταξιδιώτας, τοὺς ὁποίους συνήντα καθ' ὁδόν. Δὲν ἐγέλα πλέον οὔτε μὲ τὰς ἀστειότητας τοῦ Ἀλέκου, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐπέπληξε διὰ μίαν τοιαύτην, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐγέλασαν ὅλοι, — μὴδὲ τοῦ Μακρολέλεκα ἐξαιρουμένου, ὁ ὁποῖος ἐπρόσθεσε: — Μεγάλῃ ἐξυπνάδα... ἐκτὸς ἂν εἶνε βλακεία.

ΗΘΑΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Ἡ Ἀνοῦβλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρῖστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. ὁρ. 5. Ἀδρον. . ὁρ. 3, 50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητὴς ἐρωτᾷ ἓνα ἐξεταζόμενον.
— Τί λέγεται τετραγωνικὴ ρίζα;
— Συγγενὴς τοῦ ἐξεταζομένου, ἐκ τῶν ἀκροατῶν, μὴ διακρινόμενος ἐπὶ πολυμαθείᾳ, ἐρωτᾷ μὲ πολὺ ἑνδιαφέρον:
— Τί μάθημα ἐξετάζει τώρα;
Καὶ ὁ μικρὸς Τοῦτς μὲ προθυμίαν:
— Βοτανικὴν, κύριε!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μιλανῶ, Ἀττάλ.
* * *

Ζωολογία!
— Ποῖα ὄρεα εἶνε ἐπικίνδυνος;
— Ὅσοι ἔχουν ἰδῶν.
— Πολὺ καλά. Καὶ σὺ, Νέκο, πέ μου ποῖοι εἶνε ἀκίνδυνος;
— Ὅσοι ἔχουν θυγατέρα!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χαλαροῦ Κότμο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ὅχι, ἀγαπητόν μου Ἄρθος τοῦ Μαΐου, ὁ φόβος σου ἦτο μάταιος: ἀπεναντίας ἐλυπήθη, πού ἐτελείονα τόσον γρήγορα ἡ χαριτωμένη σου ἐπιστολή. Νὰ μου γράψῃς συχνὰ καὶ πολλά. Μὴ λησμονῇ, νὰ γράψῃς καὶ τὸ ἀνέκδοτόν σου ὄνομα, διότι πῶς ἄλλως θὰ ἐννοῦ ὅτι εἶσαι σὺ πού μου γράφεις ὑπ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ ὄχι ἄλλο.

Ἀγαπητὴ μου Ἰρυσὴ Ἀμμονιά, νὰ φιλήσῃς ἐκ μέρους μου τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου ὁ ὁποῖος θέλει ὅλο νὰ με διαβάξῃ καὶ δὲν τὸ κάνει καρδὰ νὰ μ' ἀφήσῃ, καὶ ὁ ὁποῖος ὅταν τὴν παρετήρησας ὅτι πρέπει νὰ διαβάξῃ καὶ τὴν μάθημά του σοῦ ἀπήντησε: « Ἄς μᾶς ἔβαζαν μάθημα ἀπὸ τὴν «Διαπλάσιν» καὶ νὰ ἔδειξες πῶς θὰ το μλθάναι νεράκι.» Ἀλλὰ συμβούλευσέ τον καὶ ἐκ μέρους μου νὰ διαβάξῃ πρῶτα τὸ μαθημά του καὶ ἔπειτα ἐμεῖς. — Εἶσαι λοιτὸν τώρα ἐντελὸς καλὰ; Χαίρω, χαίρω πολύ.

Φίλτατε Αἰμιλία Κροῦσσε, σὲ φίλῳ μὲ μὲ τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια σου, καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Νὰ μοῦ γράψετε συχνὰ, καὶ νὰ εὔρετε καὶ αἱ πέντε ἀπὸ ἑν ψευδώνυμον. Νὰ σα. ἰδῶ!

Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιόν σου μὲ ἐξήγησας, Φλόγερ Ἀκτίς τοῦ Σουλίου. Σὲ περιμένω λοιπὸν, ὅταν θ' ἀναβῆς εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ περάσῃς χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

Μὴ ἀμφιβάλλῃς, Φιλὸτατρε Εἰλλην (τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν) ὅτι θὰ κρίνω μ.τ' ἐπιεικείας τὰ πρωτόλειά σου. Εἶμαι βεβκία ὅμως ὅτι ἄρ' οὐ ἀποκτήσῃ, ὀλίγην πείραν, εἰς ὅλα θὰ εἶσαι πρῶτος καὶ καλλίτερος.

Ναί, ἀγαπητὴ μου Η. Α. Μεταξῶ, σημείονε ὅλας τὰς λύσεις που εὑρίσκεις ἐκάστης πνευματικῆς ἀσκήσεως. Μεταξὺ αὐτῶν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἡ ὁρθή. Ἐναγράψῃς μοι τὰ ψευδώνυμά που μου ὑπέβαλες διότι δὲν τα ἐνθυμοῦμαι, νὰ σου εἶπω ποῖον προτιμῶ.

Φίλτατε Ἐρυστηρά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ

ἐκλέγω καὶ εὐχομαι νὰ φανῆς ἀνάξιος αὐτοῦ. Ἐρυστηρὴς θὰ πῆ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν πόθον νὰ μάθῃ, ἐλπίζω λοιπὸν, ὅτι καὶ σὺ ἐρυστηρὸν καὶ μαθητὴν, θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν σοφὸς ἄνθρωπος καὶ θὰ τιμῆσῃς τὴννομά σου. Γρίφους μὲ εἰκόνας δὲν δημοσιεύω.

Ἡ παρατήρησις σου ὀρθοτάτη, Ἰωάν. Τρῶντι ἔγινε τυπογραφικὸν λάθος εἰς τὴν πέμπτην λέξιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 30 διπλῆς ἀκροστιχίδος καὶ ἀντὶ χώρα τῆς Ἑλλάδος (Νεμέα) ἐτυπώθη ἰλην τῆς Ἑλλάδος.

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν φροντίδα, φιλικὴν ὄμνησιν, καὶ σε ἀσπάζομαι. Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας περιμένω τὸν νέον μου φίλον.

Σὲ περιμένω, Τριχυμωδὴ Μηλέα, σὲ περιμένω εὐχαριστῶς. Ἀλλὰ ἄς κάμω καὶ ἄλλοιῶτα καὶ διότι μὲ τὴν θάρρος θὰ σε περάσω τότε τὸ καλοκαίρι, ἂν θὰ κάνω κανένα ταξείδι, καὶ σὺ, θυμωμένος καθὼς θὰ εἶσαι, φουσκώσῃς περισσώτερον τὰ κύματά σου...

Καὶ ἐγὼ το ἐλπίζω καὶ το εὐχομαι, Ἄτρομητε Σπαρτιάτα, ὅτι θὰ γίνῃς γρήγορα, πολὺ γρήγορα καλὰ καὶ θὰ ἔλθῃς νὰ με ἐπισκεφθῆς μὲ τὴν καλὴν σου μητέρα. Ὡ, μὲ τὴν χάριν θὰ σε ἰδῶ καὶ πῶς θὰ μου φανῇ ἐκείνη ἡ ἡμέρα! Ἐνα χρόνον ἄρρωστος... ὅπως το συλλογίζομαι! Ὡ ἐδίδα καὶ τὴν διὰ νὰ μὴ ὑπερήρη τὸσον, μικρὸν καὶ ἀγαπητὸν φίλον.

Σὲ συγχάριζω, ἀγαπητὴ μου Αἰλιὰ Κ. Κατρίσκου, διὰ τὸ διηγηματάκι σου. Ἐχεῖς φαντασίαν καὶ τυρφερότητα. Ἐλπίζω ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ γράψῃς καλλίτερα διηγήματα καὶ ἄξια δημοσιεύσεως.

Μὲ ἴλην μου τὴν χάριν καὶ μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν θὰ σε χειροκροτήσω, φίλτατε Ὁδᾶσικτων, εἰς τὴν προσεχῆ συνουσίαν τοῦ Ὁδᾶσιου φθάνει ὁ ζῆλος, ὁ ὁποῖος σε κατέλαθεν, ἄμα ἀνεγνώσας τὴν ἐπιστολήν σου κ. Φαίδωνος, νὰ εἶνε διαρκής—τὸ ὁποῖον καὶ εὐχομαι.

Νὰ μὴ κοινολογήσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου ἐνθουσιῶν μου Σειρῆς, πρέπει, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ το εἰςυρῇς μόνο σὺ. Ἦτες ἔχει γούστο. Εὐχομαι καὶ ἐγὼ μαζὶ σου νὰ ἐπιτύχῃς εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά που προτείνεις, Ἀστικτοκάρδε, αὐτὸ μου ἀρέσει. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἀντικτοκάρδοι ἄνθρωποι, προπάντων ὅταν εἶνε παιδιὰ καὶ μάλιστα φίλοι μου. Σὲ ἀσπάζομαι.

Σοῦ ἔστειλα ὅτι ἐξήγησας, φίλε Γ. Ι. Λεωνίτη, καὶ τὴν ἔμεθα ἐν τάξει, ἐλπίζω.

Ἀπὸ ἐν γλυκὸν φίλῳ εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους: Γεώργιον Χ. Κυριακίδην, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιθυμία θὰ ἐκπληρωθῇ τάχιστα, —Ἐναθμαλλοῦσα, ἡ ὁποία τώρα πού ἔγινε καλὰ θὰ μου γράψῃ τακτικὰ (ἀλλὰ τὰς λύσεις πάντοτε χωριστὰ). — Ἀηθῶνα τῆς Ἐρμῆου, πού περιμένω ἀνυπαίμονος νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα μου. — Ι. Α. Χ. τοῦ ὁποῖου, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, δὲν γράφω τὸ ὄνομα, ἀλλ' ἄς λάβῃ καλλίτερα ἐν ψευδώνυμον. — Χρ. Ι. Καλδερμην, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὸ βραβεῖόν του. — Ἀγγελικὴν Γ. Γαλάτη ἡ ὁποία ἐπιμένει ὅτι τὰ ριπίδια τὰ μεταχειρίζονται πάντοτε τὸν χειμῶνα αἱ κυριαὶ (πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ παραδεχθῶ ποτὲ) — τὸν Περ. Δ. Σκέφερν. — τὸν Ἰω. Π. Πανατοῦπολον, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ γράψῃ εἰς χωριστὸ χαρτὶ τὴν ἐπιστολήν, εἰς χωριστὸ τὰς λύσεις, εἰς χωριστὸ τὰς πρὸς δημοσίευσιν πνευματικῆς ἀσκήσεως, — τὴν Ἐλληνίδα Καλλιτέχνιδα, — τὸν Μοῦσιον Σκεδῶλαν, — τὴν Ἀηθῶνα τοῦ Κολωνοῦ, κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στελλονται μέχρι 23 Μαρτίου, αἰ δὲ τῶν προηγ. φυλλ. μέχρι τῆς 16 Μαρτ.

- 99 Λεξιγράφος.
Μία θεὰ πασίγνωστος καὶ μὴ ἀπὸ τὰς προθέσεις Αὐτοκρατορίας ὄνομα δηλοῦν, ἂν τὰς συνθέσῃς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος.
- 100 Στοιχειδγράφος.
Ἀσθενεῖς ἐπιφορτισθῆν τὴν ζωὴν μου νὰ ζητῶ Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς ἀπομένονεν ὀκτώ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος.
- 101 Στοιχειδγράφος.
Ἐὰν εἰς μίαν μετοχὴν ἐν γράμμα προσαρμώσῃς Τροφήν νὰ ἔχῃς θρηπτικὴν ἰκανοῖς νὰ κατορθώσῃς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λιλιπούτου.
- 102 Ἀίνεγμα.
Μικρὸ εἶμαι νησάκι, ἀλλ' ἔνδοξο πολὺ ἄνακτοδ' ἂν με πάρῃς, μαυρῶν' ἐτὴ στιγμῆ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δάφνης.
- 103 Πρόβλημα.
Ὅταν ἀναβαίνω ἀνὰ 2 τὰς βαθμίδας μίαν κλιμακῶς, μένει μία εἰς τὸ τέλος, ὅταν τὰς ἀναβαίνω ἀνὰ 3 μένονυ 2, ὅταν ἀνὰ 4 μένονυ 3, ὅταν ἀνὰ 5 μένονυ 4, ὅταν ἀνὰ 6 μένονυ 5, καὶ ὅταν ἀνὰ 7 δὲν μένει καμμία.
Πόσας βαθμίδας ἔχει ἡ κλιμακῆ;
Ἐστᾶλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.
- 104 Γωνία.
Γ + + + + = Τύραννος
+ Ω + + + = Σχημα γεωμετρικόν
+ + Ν + + = Νῆσος
+ 1 + + + = Πτηνόν
Α + + + + = Τροφή.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπεροῦ.
- 105 Λεξιθρησία.
Ποῖα λέξις πεντασύλλαβος ἔχει πέντε Ο κα οὐδὲν ἄλλο φωνήεν;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἰωνίδος.
- 106 Ἀπροσδόκητον.
Ματὶ ἀγοράζομεν τὸ κρέας;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀηθῶνας τοῦ Κολωνοῦ.
- 107 Ἑλλητισούμφωνον
Οι-αα-υηιει-α-εσειαι-ωι,
ουα-ου-α-ωιη-ι-αι-ει-η-ωη.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κολλοσοῦ τῆς Ρόδου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Δεκεμβρίου 1895.

963. Νεκρός, νέος. — 964. Γάτα, γάλα. — 965. Ράχις, χάρσι. — 966. ΣΩΜΑ, ΟΜΟΣ, 967.—968.1. Μάρν, Μάρνης, μόνος, μόνος, φόνος, φόρος Πόρος, πόλος, ΜΟΝΗ Βόλος. — 2. Μῆδος, Μῆλος, Δῆλος, ΔΣΗΡ δόλος, ὄλος, ἄλλος, Γάλλος. — 969.—975. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς κε, αἰ δὲ σχηματιζόμενα λέξεις εἶνε: κυκῶν, κεραία, κέλης, κεραλή, κέρας, κέραμος, κερανοῦς. — 976.—981. Λεῖγερ, Ρῆνος, Βόλγας, Εὐρος, Ἄλβις, Νεῦας. — 982. ΑΔΩΙΗΘΕ, ΜΕΓΑΡΑ (1, ΑΜφορεύς. 2, ΑΕμονέα. 3, ΩΓυρία. 4, ΠΑτροκλος. 5, ΗΡΑ. 6 ΕΑὐθιππη). — 983. Ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ καὶ ἄλλα τῆς κουκουβάγιας. — 984. Θεὸς ἀργυροῦν οὐ παρίσταται.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναπολαγματισμῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 πρᾶγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. — Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν παπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παραπονα περὶ μὴ λήψις φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1896.

Έννοείται ότι με την παρατήρησιν αὐτήν, ἐδιπλασίασαν τοὺς γέλωτας.

— Σιωπή, ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ με θυμὸν. Ἄλλο, ἂν ξαναπῆς τέτοιες βλακείες θά σου τραβήξω ταυτιά. Καί σύ, Μακρολέλεκα, πάψε σέ παρακαλῶ! Ἀπαγορεύονται τὰ γέλια εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῶν Τζῶν Μπούλλ!

Καὶ ἡ οἰκογένεια δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ διαστείλῃ τὰ χεῖλη, ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ αὐτῆς ἀρχηγοῦ, ἂν καὶ δὲν συνειμμένον μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου τὰς ἀντιστασιακὰς του ιδέας.

Τὸ μέρος τῆς ἀγγλικῆς Κολομβίας, τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἔχει ποικίλον καὶ ἀνώμαλον τὸ ἔδαφος. Πρὸς ἀνατολὰς πλαισιούμενον ὑπὸ τῶν Βραχωδῶν Ὁρέων, ἡ μακρὰ σειρά τῶν ὀρειῶν προχωρεῖ μέχρι τῆς πολιτικῆς χώρας, πυλυσχιδῆς πρὸς δυσμὰς με τοὺς πολυαριθμοὺς του κολπίσκους ὡς ἀκτὴ νορβηγικὴ, κοσμεῖται γραφικῶς ὑπὸ σειρὰς ὑψηλῶν κορυφῶν. Ἐδῶ ἐγείρονται ὄρη ἀκρότομα, ὅμοια τῶν ὀρειῶν δὲν εὐρίσκονται ἐν Εὐρώπῃ, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν ὀροσειρὰν τῶν Ἀλπεῶν, παγετῶνες υπερβαίνοντες κατὰ τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκτασιν καὶ τοὺς σημαντικωτέρους τῆς Ἑλβετίας π. χ. τὸ ὄρος Χόκερ, ὕψους πέντε χιλιάδων ὀκτακοσίων μέτρων — κατὰ χίλια μέτρα ὑψηλότερον τοῦ Λευκοῦ ὄρους, — τὸ ὄρος Βρούν, ἐπίσης ὑψηλότερον τῆς ὑψηλότερας κορυφῆς τῶν Ἀλπεῶν.

Ἡ Ἐὐδρωμοσιία, ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμὰς τούτων ὀροσειρῶν, θὰ ἠκολούθει τὴν εὐρείαν καὶ εὐφορον κοιλάδα, μετὰ τὰς ἀναπεπταμένας αὐτῆς πεδιάδας καὶ τὰ ἔξοχα δάση. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλάδος ταύτης ῥεεῖ ὁ ποταμὸς Φράξερ, ὅστις μετὰ ῥοῦν ἑκατοντάδος περίπου λευγῶν ἐκ νότου πρὸς βορρᾶν, χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸν μικρὸν πορθμὸν τὸν σχηματιζόμενον ὑπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Βούτ, τῆς νήσου Βανκοῦβερ καὶ τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν περὶ αὐτὴν νησιδρίων.

Ἡ νῆσος Βανκοῦβερ, μήκους διακοσίων πεντήκοντα γεωγραφικῶν μιλίων καὶ πλάτους ἑβδομήκοντα τριῶν, ἀγορασθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πορτογάλων, περιῆλθε κατόπιν ἔριδος περὶ κατοχῆς, εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς τῷ 1789, εἶτα δὲ ὀριστικῶς εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο Νούτκα Βανκοῦβερ δὲ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀγγλοῦ θαλασσοπόρου, ὁ ὁποῖός τὴν ἐξερεύνησε.

Πρωτεύουσα αὐτῆς σήμερον εἶνε ἡ Βικτωρία. Τὰ πλούσια αὐτῆς ἀνθρακωρυχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύθησαν ἐξ ἀρχῆς, οἱ πράκτορες τῆς Ἑταιρίας τοῦ Οὐδσωνεῖου κόλπου, ἀπετέλουν ἕνα τῶν σημαντικωτέρων κλάδων τοῦ ἐμπορίου τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου μετὰ τῶν

διαφόρων λιμένων τῆς δυτικῆς παραλίας.

Ὅχι μακρὰν τῆς νήσου Βανκοῦβερ, κεῖται ἡ νῆσος τῆς Βασιλίσης Καρλόττας, ἡ σημαντικωτέρα τῶν ὀρεινῶν ἀρχιπελάγους, τοῦ συμπληρουμένου τὰς παρὰ τὸν Εἰρηνικὸν ἀγγλικῆς κτήσεις.

Ἐννοεῖ τις εὐκόλως ὅτι ὁ Κασκαμπέλ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ οὐδεμίαν ἐκ τῶν νήσων τούτων, ὅπως δὲν θὰ ἐπεσκέπτετο ποτὲ οὔτε τὴν Ἀδελαΐδα ἢ τὴν Μελοβόρνην ἐν Αὐστραλίᾳ, οὔτε τὴν Μανδράς ἢ τὴν Καλοῦτταν ἐν Ἰνδίας. Ὁ σκοπὸς του ὁ μόνος ἦτο νὰ διέλθῃ τὴν κοιλάδα τοῦ Φράξερ μετὰ τὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν διέθετον οἱ ἵπποι του, μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπικοινωνίαν παρὰ μόνον με τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἄλλως τε ἡ οἰκογένεια, ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει διὰ τῆς κοιλάδος ταύτης, εὕρισκεν εὐκόλως τὸ ἀναγκαῖον πρὸς διατροφὴν τῆς θήραμα. Αἱ δορκάδες, οἱ λαγοί, αἱ πέρδικες ἦσαν ἄφθονοι.

«Εἰς τὰς φλέβας τῶν ζώων αὐτῶν καὶ τῶν πτηνῶν — ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ — τὰ ὁποῖα θὰ θρέψουν τώρα τιμίους ἀνθρώπους, δὲν ὑπάρχει οὔτε σταγὼν ἀγγλοσαξωνικοῦ αἵματος ὥστε οἱ Γάλλοι ἠμποροῦν νὰ τα φάγουν χωρὶς τύφιν!

Ἄφ' οὗ διήλθε τὸ φρούριον Λάγκλεϋ ἡ ἀμαξία εἰσεχώρησεν ἤδη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς κοιλάδος τοῦ Φράξερ. Εἰς μάτην ἐζήτησεν ὁδὸν τινα ἀμαξιτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκείνου τοῦ ἐγκαταλειμμένου σχεδὸν εἰς τὴν φύσιν του. Κατὰ μήκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ἐπρασίνιζαν ἐκτεταμένα λειβάδια συνορεύοντα πρὸς τὰ δυτικὰ δάση, ὀριζόμενα ὑπὸ ὑψηλῶν βουνῶν, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ προσέπιπτον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐκείνου τοῦ συνήθως φαιτοῦ.

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι, πλησίον τοῦ Νέου Οὐεσμίοντερ, μίᾳς τῶν σημαντικωτέρων πόλεων τῆς παραλίας τοῦ Βούτ, κειμένης σχεδὸν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Φράξερ, ὁ Γιάννης ἐφρόντισε νὰ διέλθουν τὸν ποταμὸν, φορτώσαντες ἀμαξῶν καὶ ζῶα ἐπὶ τοῦ μεγάλου πορθμείου, τοῦ λειτουργοῦντος μετὰ τῶν δύο ὄχθων. Τὸ μέτρον τοῦτο ἦτο κάλλιστον τῷ ὄντι: Ἡ Ἐὐδρωμοσιία ἄφ' οὗ ἐπροχώρει κατὰ μήκος τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῶν πηγῶν του, δὲν θὰ εἶχε πλέον ἢ νὰ τὰς περιέλθῃ, διευθυνομένη πρὸς δυσμὰς. Ἦτο ὁ εὐχερέστερος καὶ ὁ συντομώτερος δρόμος, διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὴν ἀκρὰν ἐκείνην τῆς Ἀλάσκας, τὴν ἐγγίζουσαν τὰ σύνορα τῆς Κολομβίας.

Ἐκτὸς τούτου, κατὰ καλὴν τύχην, ὁ Κασκαμπέλ συνηγήθη μετ' ἑνὸς Ἰνδοῦ, ὁ ὁποῖος προσεφέρθη νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς μέχρι τῶν ρωσικῶν κτήσεων.

Καὶ δὲν μετενόησε διόλου δι' αὐτό. Ὁ ἰθαγενὴς ἐκεῖνος ἦτο τίμιος ἄνθρωπος. Καὶ καὶ μὲν θὰ ἐπληρώνοτο διὰ τὸν κόπον του, ἀλλὰ ἦσαν ὀλίγα δολάρια ἀπέναντι τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας θὰ παρεῖχεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἰς τὴν οἰκογένειαν, τὴν ταξιδεύουσαν διὰ χώρας ἀγνώστου.

Ὁ ὁδηγὸς ὠνομάζετο Ρο-Νό. Ἄνῃκεν εἰς μίαν ἐκ τῶν φυλῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων συχνὰ οἱ «τυχεῖς» δηλαδὴ οἱ φύλαρχοι ἐρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους. Οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τοὺς Τσιλικόττους, τοὺς δολίους καὶ σκληροὺς καὶ θηριώδεις, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει τις νὰ ἔχῃ καμμίαν ἐμπιστοσύνην, εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἀμερικῆς. Μῆπως τῷ 1864, οἱ ἀλιτήριοι οὗτοι δὲν ἔλαβον μέρος εἰς τὴν σφαγὴν τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον πεμφθῆ εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Βούτ, πρὸς κατασκευὴν μιᾶς ὁδοῦ; Μῆπως ὑπὸ τὰ πλήγητα τῶν δὲν ἀπέθανεν ὁ μηχανικὸς Βάδινγκτων, τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐθρήνησεν ὀλοκλήρως ἡ ἀποικία; Καὶ τέλος, ἐσχάτως, οἱ Τσιλικόττοι αὐτοὶ δὲν ἀπέσπασαν τὴν καρδίαν ἐνὸς τῶν θυμάτων των καὶ δὲν τὴν κατεβρόχισαν, ὡς θὰ ἔκαμνον οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς Αὐστραλίας;

Διὰ τοῦτο ὁ Γιάννης, ἀναγνώσας τὴν διήγησιν τῆς τρομερᾶς ἐκείνης σφαγῆς εἰς τὸ ταξιδεῖον τοῦ Φρειδερίκου Βύμπερ διὰ τῆς Ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς, ἐνόμισε καθήκον του νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα του, περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπαρουσίαζε μία συνάντησις Τσιλικόττων. Ἄλλ' ἀπέφυγε νὰ κάμῃ λόγον περὶ τούτου καὶ εἰς τὴν λοιπὴν οἰκογένειαν, διὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξῃ ματαίως. Ἄλλως τε, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ φρικαλέου ἐκείνου κακουργήματος, οἱ Ἐρυθροδέρμοι οὗτοι δὲν ἠκούσθησαν πλέον, σωφρονισθέντες ἀπὸ τὴν τιμωρίαν τῶν πρωταιτίων, τοὺς ὁποίους ἀπηγχόνησαν. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ ὁδηγὸς Ρο-Νό, ὁ ὁποῖος ἐβεβαίωσε τοὺς ταξιδιώτας ὅτι δὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν τίποτε, ἐφ' ὅσον θὰ διήρχοντο τὴν ἀγγλικὴν Κολομβίαν.

Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ὠραῖος. Ἦδη μάλιστα ὁ καύσων ἤρχισε νὰ γίνεταί αἰσθητὸς ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας. Οἱ κάλυκες ἤνοιγον ἄνθη δὲ καὶ φύλλα ἐαρινὰ ἐκάλυπτον τοὺς πρὸ μικροῦ ἐπιγυμνοὺς κλώνους τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων.

Ἡ χώρα παρουσίαζε τὴν ὄψιν ἐκείνην, τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ. Ἡ κοιλάς τοῦ Φράξερ ἐπλαίσουτο ἀπὸ δάση κέδρων, δρυῶν καὶ πεύκων, ἐκ τῶν γιγαντιῶδων ἐκείνων τῶν λεγομένων Δούγκλας, τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ ὑψοῦται ἐνίοτε μέχρις ἑκατὸν ποδῶν. Τὸ θήραμα ἦτο ἄφθονον εἰς τὸ

δάσος καὶ εἰς τὰς πεδιάδας καὶ χωρὶς νάπομακρύνεται πολὺ, ὁ Γιάννης ἐπρομηθεύετο καθημέραν τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν οἰκογένειαν κρέας.

Ἐξ ἄλλου ἡ χώρα δὲν ἦτο ἐρημος. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρία, ὅπου οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀγγλικῆς διοικήσεως ἔζων ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δὲ τοῦ ποταμοῦ στολισκοὶ πλοιαρίων ἀπὸ ξύλου κέδρου, τὰ ὁποῖα καθήρχοντο τῇ βοήθειᾳ τοῦ ρεύματος ἢ ἀνῆρχοντο διὰ κωπῶν ἢ ἰσίου.

Συχνὰ ἐπίσης συνήντων ὁμάδας Ἐρυθροδέρμων, οἱ ὁποῖοι διηθύνοντο πρὸς νότον. Κεκαλυμμένοι διὰ τῶν ἐκ λευκοῦ μαλλίου μανδυῶν τῶν, ἀντήλασον λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος ἐνόησε κάπως τὴν γλώσσάν των, ἐν παραδόξῳ κράμα λέξεων ἀγγλικῶν, γαλλικῶν καὶ τῶν τῆς διαλέκτου τῶν ἰθαγενῶν.

«Νὰ λοιπὸν, ἔλεγε, ποῦ ξεύρω καὶ τὴν τσικουκίην (οὕτω καλεῖται τὸ ἰδίωμα τῶν Ἐρυθροδέρμων). Μιλῶ ἀκόμη μιὰ γλώσσα, χωρὶς νὰ τὴν μάθω ποτέ!»

Χάρις εἰς τὸ πρῶτον τῆς θερμῆς ὥρας, αἱ χιόνες τοῦ χειμῶνος εἶχον διαλυθῆ τελείως, ἂν καὶ διατηροῦνται ἐνίοτε μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ἀπριλίου. Τὸ ταξιδεῖον λοιπὸν ἐγένετο ὑπὸ ὄρους εὐνοϊκοῦς. Ὁ Κασκαμπέλ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τῶν ἵππων, ὅσον τῷ ἐπέτρεπεν ἡ φρόνησις, διότι, ὡς εἶπομεν, ἐδιάζετο πολὺ νὰ ἐξεέλθῃ ἐκ τοῦ κολομβιανοῦ ἐδάφους. Ἡ θερμοκρασία ὑψοῦτο βαθμηδόν, καὶ τοῦτο ἐφαίνετο ἀπὸ τοὺς κώνωπας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐβράδυναν νὰ γίνουσι ἀνυπόφοροι. Ἦτο δύσκολον πολὺ νὰ τοῖς ἀπαγορευθῇ ἡ εἴσοδος εἰς τὴν Ἐὐδρωμοσιίαν, μ' ἄλλας τὰς προσφάξεις τὰς εἰς τοὺς κοιτώνας των.

«Στὸ διάβολο, βρωμοκοῦνοῦπα!» ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν ἠγανακτημένος ὁ Κασκαμπέλ μετὰ μακρὸν καὶ ἄγονον ἄγωνα πρὸς τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ ἔντομα.

— Νὰ ἤξευρα εἰς τί χρησιμεύουν καὶ αὐτὰ! εἶπεν ὁ Ἀλέκος.

— Χρησιμεύουν... διὰ νὰ μας τρώγουν, ἀπήντησεν ὁ Μακρολέλεκας.

— Ναί! καὶ προπάντων τοὺς Ἀγγλοὺς τῆς Κολομβίας, προσέθεσεν ὁ Κασκαμπέλ. Δι' αὐτό, παιδιά, σὰς ἀπαγορεύω νὰ σκοτάσετε, οὔτε ἕνα! Ὅσοι περισσότερα, τόσοι τὸ χειρότερον γὰ τοὺς Τζῶν Μπούλλ! καὶ αὐτὸ με παρηγορεῖ!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΓΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΘΥΜΑΡΙ

Εἶνε Μάνς που περνᾷ,
κ' εὐωδιάζει 'στὰ βουνὰ
τὸ χλωρὸ θυμάρι.
Τὸ γνωρίζετε αὐτὸ
τὸ θρουμβι τ' ἀγκαθωτὸ
δίχως καμμιά χάρι;

'Στὰ μικρὰ του τὰ κλαδιὰ
ἔχει τόση μυρωδιὰ
καὶ κρυμμένα κάλλη,
ποῦ κι' αὐτὸς που περπατεῖ
σὴν τυφλὸς καὶ το πατεῖ
τὸ γνωρίζει πάλι.

'Σάν το βλέπω 'στὸ βουνὸ
θρουμβωτὸ καὶ ταπεινὸ
— Δέν σας λέγω ψεῦμα —
ἐνθυμοῦμαι 'στὰ χωριά
τοῦ λαοῦ μας τὴ θωριά
τοῦ λαοῦ τὸ πνεῦμα.

Λέγεις πάσχει ἀπ' ἀτροφίᾳ
κ' ἔχει λίγην εὐμορφίᾳ
κ' ἔχει λίγην χάρι.
Μὰ 'στὰ λόγια του τ' ἀχνὰ
ἔχει πνεῦμα, ποῦ συχνὰ
'μοιάζει τὸ θυμάρι

'Ἐχει τὸ σκληρὸ κορμὶ
στεγνωμένο με τιμὴ
σὲ δουλειᾶς ἀγίερα,
μᾶξι πνεῦμα καὶ καρδιά
ποῦ τα πέρνει μυρωδιὰ
ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΟΡΑΤΟΥ

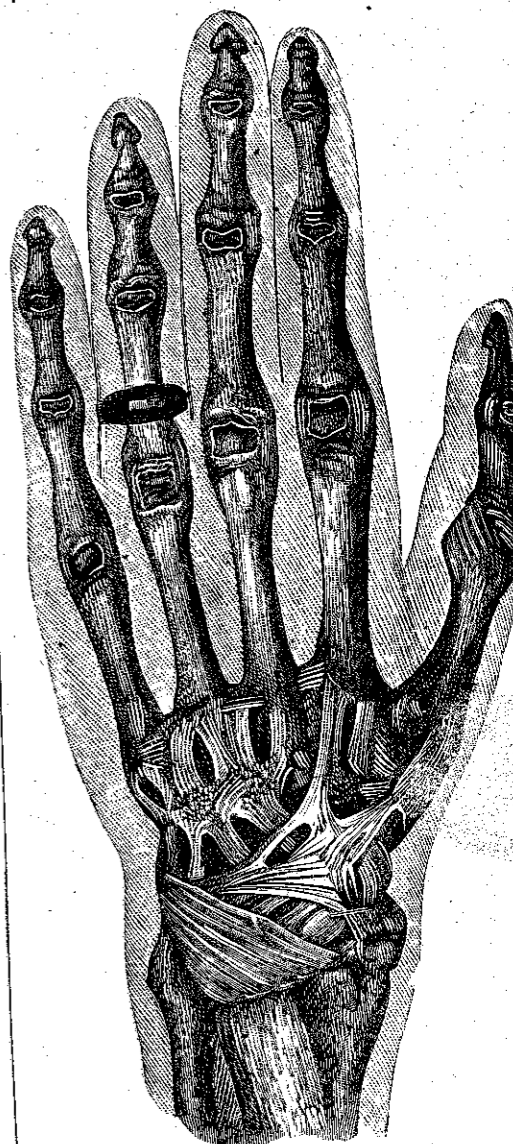
Ἀγαπητοί μου,

Συλλογίζομαι τὴν ἐκπληξίν, τὴν ὁποῖαν θὰ αἰσθανθῆτε, μάλισ ἐάνοιξετε τὴν σημερινὴν μου ἐπιστολήν:

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ πάλιν, κύριε Φαῖδων; ἀκούω τὰ ροδόχροα στοματὰ κία νὰ φωνάζουν. Τὴ χερουκλα εἶνε αὐτὴ ποῦ μας ἐσωκλείετε; Καὶ πῶς φαίνονται ἔτσι τὰ κόκκαλά της; Καὶ ἐκεῖνο τὸ δακτυλίδι εἰς τὸν παράμεσον; τί σημαίνει; Μὰ εἶνε χερί σκελετοῦ; εἶνε χερί πεθαμένου;... Τίνος ἀρά γε; Καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νανοῖζου ἐξᾶφνα αὐτὰ τὰ ἐνωμένα δάκτυλα; ὦ, πόσον φοβερὰ θὰ ἦτο ἡ ἀστείότης ἀπὸ ἕνα τόσο πένθιμον χερί!...
— Μὲ κάμνετε νὰ γελῶ. Προσέξατε, μικροί μου, καλλίτερα. Δὲν διαβάσετε ἀπὸ κάτω νὰ ἰδῆτε;

— Ἡ «Φωτογραφία τοῦ ἀοράτου.»

Καὶ τί θὰ πῆ αὐτό; Ἐξηγεῖτε καλέ, τὸν γρίφον με αἰνίγματα; Ὡραία ἐξηγήσις μὰ τὴν ἀλήθεια! Φωτογραφία τοῦ ἀοράτου! Σάν νὰ το ἤκουσαμε καὶ ἄλλη φορὰ 'στὴ ζωὴ μας!

Ἡ φωτογραφία τοῦ ἀοράτου. (*)

— Ἄν νομίζετε ὅτι τὸ ἤκουσα ἐγώ, εἰσθε πολὺ ἀπατημένοι. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ φῆσετε τὰ λόγια καὶ τὰ ἐπιφωνήματα, καὶ νὰ ἐτοιμασθῆτε νὰ μάκούσετε με προσοχήν, ἂν θέλετε νὰ μάθετε κάτι τὴν νέον καὶ περιεργον. Πρόκειται περὶ μιᾶς νεωτάτης ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως, ἡ ὁποία ἀνεστάτωσεν ἐσχάτως ὅλον τὸν κόσμον καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἤκουσα χθὲς ἀκριβῶς νὰ ὁμιλῆ εἰς τὸ Χημεῖον τὸν σοφὸν καθηγητὴν τῆς φυσικῆς κ. Τιμολέοντα Ἀργυρόπουλον. Τὴ ἀκροατήριον ἦτο ἐκεῖνο! τί συνωστισμὸς ἀπὸ φοιτητὰς, ἀπὸ ἀξιωματικούς, ἀπὸ κυρίας. Περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι ἄνθρωποι συνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν,

(*) Ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ τοῦ δέντην ἐλήθησαν ἐκ τοῦ ἀδελτοῦ τῆς Βιομηχανικῆς καὶ Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας.

ή όποια χωρεϊ άνέτως μόνον έξακοσίους. Καί τί περιέργεια, τί ένδιαφέρον, τί προσοχή! Όλος εκείνος ό κόσμος έκρεμάσθη μέ αγωνίαν από τά χείλη του καθηγητού, προκηρύξαντος ότι θαναπτύξη τας λεπτομερείας τής νέας έφευρέσεως, τής φωτογραφίας τοϋ άοράτου, μέ πειράματα περιεργότατα.

Πρό ήμερών ήδη ήτο γνωστόν από τας έφημερίδας ότι ό έν Βυρτσούργη τής Γερμανίας καθηγητής Ρέντγγεν (όνομα ένδοξότατον σήμερα) άνεκαλύ-

Ο καθηγητής 'Ρέντγγεν

ψε μέθοδον, διά τής όποίας κατώρθωσε να φωτογραφήση πράγματα άόρατα, π.χ. τον σκελετόν του ζώντος ανθρώπου, χρήματα μέσα εις πορτοφόλι, διάφορα άντικείμενα μέσα εις κιώτιον κτλ. Έκ τούτου λοιπόν τό ένδιαφέρον και ή περιέργεια του πολυπληθοϋς εκείνου άκρατηρίου.

Ενώπιον αυτού επάνελαβε τά πειράματα του Ρέντγγεν ό κ. Αργυρόπουλος και έφωτογράφησε τον σκελετόν τής χειρός ενός τών φοιτητών. Τί φρενητιώδη, τί άτελείωτα χειροκροτήματα υπεδέχθησαν τήν επίδειξιν τής φωτογραφικής πλακός, επί τής όποίας ζωηρότατα είχαν άποτυπωθή τά όσα. Φαντάζεσθε δε και τήν συγκίνησιν του φοιτητού εκείνου, ό όποιος διά του επιστημονικού αυτού θαύματος, είδεν ό,τι ούτε εις τό όνειρόν του έφαντάσθη ποτέ να ίδη: τον σκελετόν τής ίδιας του χειρός. Τί έκπλήξεις παρέχει ή επιστήμη!

Μά εινε λοιπόν αλήθεια όλ' αυτά; ή μά ειρωτύησθε. Γίνονται τιαυτά θαύματα και είχαν άδικον όσοι έδυσπίστον όταν τα εδιάβαζαν εις τας έφημερίδας;

— Ναι, μικροί μου φίλοι' εινε αληθέστατα. Νά με πιστεύσετε, διότι τά είδα μέ τά μάτια μου. . . Σήμερα δέν εινε πλέον ανάγκη να φαίνεται ένα πράγμα, διά να φωτογραφηθή. Αν δέν το βλέπωμεν, αυτό, είμπορούμεν να ιδώμεν τήν εικόνα του. Υπάρχουν άκτινες άόρατοι εις τον ανθρώπινον όφθαλμόν (ό Ρέντγγεν τας ώνόμασεν άκτινας X, οι άλλοι δε πρός τιμήν του τας ώνόμασαν άκτινας τοϋ Ρέντγγεν), οι όποιοι έχουν τήν ιδιότητα να διαπερῶσι μερικά σώματα άδιαφανή και να μη διαπερῶσιν άλλα. Π.χ. διαπερῶσι τας σάρκας' άλλα σταματῶσιν εις τά όσα' εκ τούτου επιτυγχάνομεν τήν φωτογραφίαν του σκελετού ζώντος ανθρώπου' διαπερῶσι τό ξύλον, αλλά σταματῶσιν εις τό μέταλλον' εκ τούτου έχομεν τήν φωτογραφίαν μεταλλίνων άντικειμένων μέσα εις ξύλινον κιώτιον εύρισκομένων, και ούτω καθεξής.

Τώρα θά σας παρακαλέσω νάρχεσθητε εις τήν εξήγησιν αυτήν. Αν προσθέσω μάλιστα ότι ή φωτογραφία του άοράτου, γίνεται διά του ήλεκτρισμού, δέν έχω να σας είπω τίποτε άλλο. Διά να έννόηση κανείς καταλεπτῶς τήν εξήγησιν του θαύματος, πρέπει να εινε πολύ προχωρημένος εις τήν φυσικήν και εις τήν χημείαν, ειςζούρω δε ότι οι περισσότεροι τών μικρών μου φίλων ούτε τά στοιχεϊά των

δέν έμαθον καλά - καλά. Διά τούτο δέν θά μ' έννοούσαν, όσα και αν έγγραφα είδω. Αλλά, όπως γνωρίζουν ότι υπάρχει τηλεγράφος, ότι υπάρχει φωτογράφος, ότι υπάρχει ήλεκτρική λυχνία, ότι υπάρχει τηλεφώνον, χωρίς να ειςζούρουν άκόμη τας λεπτομερείας τής κατασκευής των και τής λειτουργίας των, ως μάθουν σήμερα άπλῶς ότι υπάρχει και φωτογραφία του άοράτου, ή άλλως μαγική φωτογραφία.

Η ανακάλυψις, ή όποία εδόξεσεν τον Ρέντγγεν, τελειοποιεϊτόν όλόνεν. Από όσας τας επιστήμας, περισσότερο θά ώφεληθῆ έξ αυτής ή ιατρική, διά τής φωτογραφήσεως τών σπλάγγων τών ασθενών, ή όποία θά διευκολύνη τήν ακριβή διάγνωσιν τής ασθeneϊας των.

Εϋχομαι να εινε πάντοτε υγιείς οι μικροί μου φίλοι και να μη λάβουν ποτέ εις τήν ζωήν των ανάγκην τής φωτογραφίας του άοράτου. Ας τήν γνωρίζουν πάντοτε υπό τήν πλέον εύχαρίστον και διασκεδαστικήν αυτής όψιν!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΤΑ ΙΕΡΑ ΑΜΦΙΑ

Σήμερα, μικροί μου φίλοι, θά σας είπω όλίγα περί τών ιερών άμφίων, ήτοι περί τών ένδυμάτων, τά όποια φέρουσιν οι λειτουργοί του Υψίστου κατά τας ιεροτελεστίας.

Οι ιερείς πάντων τών θρησκειών, από τών αρχαιοτάτων χρόνων, έφερον ιδιαίτερον στολήν, όσάκις προσήυχοντο ή προσέφερον θυσίαν εις τον Θεόν. Η δε στολή αυτή διέφερε κατά τε τό σχήμα και τό χρώμα, από τά ένδύματα του καθημερινού βίου. Τά ράσα, τά μελανά συνήθως, τά όποια φέρουν οι κληρικοί, δέν εινε άμφια. Ούτως όνομάζονται μόνον τά ιερά ένδύματα, τά όποια περιβάλλονται όσάκις ιερουργῶσιν.

Εις τήν καθ' ήμās Ορθόδοξον Ανατολικήν Εκκλησίαν, τρεις εινε οι βαθμοί τής ιερωσύνης: ό του Επισκόπου (Πατριάρχου, Μητροπολίτου, Αρχιεπισκόπου κτλ.), ό του Πρεσβυτέρου (Αρχιμανδρίτου, Ιερέως, Ιερομονάχου κτλ.) και ό του Διακόνου. Κάθε βαθμός έχει τήν ιδιαιτέραν του στολήν.

Τήν στολήν του Επισκόπου, τήν λεγομένην αρχιερατικήν στολήν, άπαρτίζουν τά εξής ιερά άμφια:

Τό Στιχάριον. Τούτο εινε ποδήρης χιτών, συνήθως λευκός, μέ στίχοι, ήτοι μέ γραμμάς έν ειδει ποταμών, έρυθρούς. Τό άμφιον τούτο συμβολίζει τήν λευκήν στολήν τών αγγέλων' οι δε έρυθροί στίχοι, εικονίζουν τό χυθέν αίμα του Χριστού. Τό λευκόν Στιχάριον εινε αρχαιοτάτη ιερατική στολή, τήν όποίαν έφερον και οι Λευίται. Αλλά σήμερα τά στιχάρια δέν εινε πάντοτε λευκά, ούτε φέρουν έρυθρούς στίχους.

Τό Επιτραχήλιον. Στενόν και επίμηκες τεμάχιον ύφασματος, φερόμενον από του τραχήλου μέχρι τών ποδών και καταλήγον εις κροσσούς. Τό Επιτραχήλιον δηλοϊ τήν άνωθεν επί τους ιερείς του Θεού κατερχομένην χάριν του Παναγίου πνεύματος και εικονίζει τον σταυρόν του Κυρίου. Οι δε κροσσοί σημαίνουσι τας ψυχάς τών πιστών, τας εκ του τραχήλου του Ιερέως κρεμασμένας.

Η Ζώνη, τιθεμένη περί τήν όσφύν, σημαίνει τήν δύναμιν δι' ής ό Θεός περιβάλλει (περικυβνύει) τους λειτουργούς του.

Τά Επιμανίκια. Μικρά τεμάχια ύφασματος, διά τών όποιων ό ιερουργών περιβάλλει τά μετακάρπια τής δεξιᾶς και άριστεράς χειρός, όπως σταλῶς και μέ περισσότεραν εύκολίαν τελῆ τήν θείαν Μυσταγωγίαν. Τά επιμανίκια δηλοϋσι τήν θείαν ισχύν, δι' ής

καταβάλλονται και συντρίβονται οι έναντίοι, οι άσεβείς, και τήν δημιουργόν δύναμιν του Θεού.

Τό Επιγονάτιον, τετράγωνον ή ρομβοειδές, φέρον έν τῷ μέσω σταυρόν ή άγγελον, ή τήν εικόνα του Σωτήρος, αναρτάται από τής όσφύς και στηρίζεται επί του γόνατος. Εικονίζει άφ' ενός μέν τά βαλάντια τών έλεημοσυνών, τά όποια έφερον άλλοτε οι Αποστολοι, άφ' έτέρου δε τήν ρομφαίαν τής πνευματικής ισχύος, τής ποιμαντορικῆς εξουσίας, τήν όποίαν έχει ό άρχιερεύς επί του ποιμνίου του.

Ο Σάκκος εινε ένδυμα πολυτελές, χιτών βραχύς μέ πλατεϊας χειρίδας, συγκείμενος από δύο μεγάλα φύλλα, έν εμπρόσθιον και έν όπισθιον, συνδεόμενα εις τας πλευράς διά ταινιών μετά μικρών σφαιρικῶν κωδωνίσκων. Εικονίζει δε τό πορφυροϋν ήμάτιον, διά του όπολου ένεδυσαν τον Ιησοϋν Χριστόν, κατά τό σταυρικόν αυτού πάθος.

Τό Όμοφόριον. Εινε στενόν και επίμηκες άμφιον, εκ λαμπροϋ ύφασματος, συνήθως λευκοϋ, τό όποϊον οι άρχιερείς φέρουν επί τών ώμων. Εινε δύο ειδών: τό μέγα όμοφόριον, έλισσόμενον περί τον τραχήλον ούτως, ώστε να κρέμαται τό έν άκρον αυτού εμπροσθεν, τό δε άλλο όπισθεν, και τό μικρόν όμοφόριον, επιτιθέμενον άπλῶς επί τών ώμων, ώστε τά δύο αυτού άκρα να πίπτουν επί του στήθους δεξιᾶ και άριστερά. Τό πρώτον τό φορεϊ ό Επισκοπος μόνον έν αρχῆ τής λειτουργίας μέχρι τής αναγνώσεως του Ευαγγελίου. Έν τῷ μέσω τό όμοφόριον φέρει εικόνα του Σωτήρος ή Αμνόν, δηλοϊ δε τήν άποπλανηθεϊσαν του ανθρώπου φύσιν, ήν ανέλαβεν ό Σωτήρ άρας επί τών ώμων, ως ό καλός ποιμήν φέρει επί τών ώμων τό άπολωλός πρόβατον.

Η Μίτρα. Στέμμα εκ χρυσοϋ και πολυτίμων λίθων, τό όποϊον φέρει ό Επισκοπος ως σύμβολον τής άνωτάτης έν τῇ Εκκλησίᾳ εξουσίας. Εικονίζει τον άκάνθινον στέφανον του Χριστού.

Η Ποιμαντορικῆ ράβδος, φέρουσα επί τής κορυφῆς δύο όφεις περιεπλεγμένους και έν τῷ μέσω αὐτῶν σταυρόν. Οι όφεις εινε τό σύμβολον τών όρατῶν και άορατῶν έχθρῶν, ό δε σταυρός τής δυνάμεως και αυταπαρνήσεως, μεθ' ής ό Επισκοπος ποιμαίνει, οδηγεί, στηρίζει και παιδεύει τό εμπιστευθέν αὐτῷ ποιμνιον.

Αυτά διά σήμερα εινε αρκετά. Εις τό προσεχές φύλλον θά είπωμεν όλίγα άκόμη συμπληρωτικά περί τής αρχιερατικῆς στολής και περί τών άμφίων του Ιερέως και του Διακόνου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ] [Συνέχεια' ίδε σελ. 54]

— Θα μου δώσης γρήγορα να δειπνήσω, θεία Αντωνία; ήρώτησε τό παιδίον. Πεινώ φοβερά. Έχει σούπα άπόψε;

— Ναι, παιδί μου, και εινε έτοιμη. Αλλά στάσου μια στιγμή να αποτελειώσω αυτό τό άρνάκι, γιατί τώρα θά έλθουν να τό ζητήσουν. Μόνον τά μάτια του μου λείπουν. Ως που να πᾶς να πλυθῆς, θά γίνουν και αυτά.

Ούτως όμιλοϋσα ή Αντωνία, έλαβε δύο ωραίους μενεξέδες και τους εκάρφωσεν εις τήν θέσιν τών ματιῶν.

— Νά, ειπεν άφ' ου έτελείωσα, κρατοϋσα τό μικρόν έξ άνθῶν κηροχρόν άρνιον εις άπόστασιν, διά να τό παρατηρήση καλλίτερα! Δέν εινε σαν άληθινό; Εινε τόσο άσπρο και τόσο άθῶ!

Ασπρον και άθῶν πιθανόν να ήτο' αλλά σαν αληθινό... πολλοϋ γε και δε! Τό βέβαιον όμως εινε ότι, άφότου καθιερώθη έν Νέα Όρλεάνη ή παράδοξος συνήθεια να κάμνουν παντοειδή άντικείμενα μέ άνηθ, ή Αντωνία άνεδείχθη ή άριστή αὐτῶν τεχνίτρια.

— Ω βέβαια εινε πολύ εύμορφον, ειπεν ό Φίλιππος παρατηρῶν αὐτό διά βλέμματος σοβαρῶς εξεταστικοϋ' αλλά καλλίτερα μαρέσουν τά άνηθ έτσι όπως εινε, χωρίς να γίνωνται άρνάκια και κανίστρια.

Τήν στιγμήν εκείνην ήχησεν ό κῶδων τής θύρας: ό Φίλιππος έτρεξε να νοίξη. Ητο μία ύπηρετρια, ή όποία εζήτησε τό άρνάκι.

Η Αντωνία περιετύλιξεν επιμελῶς τό άνηθινον ζῶνον και τό έτοποθέτησε μετά προφυλάξεως έντός μικροϋ κανίστρου. Τά κινήματά τής ήσαν ήρεμά' τό κλονούμενον μάλιστα βήμᾶ τής έπρόδιδε κάποιαν άδυναμίαν, όταν, εισελθούσα εις τήν οικίαν, εταξίθεται διάφορα άντικείμενα, τά όποια ήναγκάσθη να μετακινήση χάριν τής έργα-

σίας τής, και ήτοίμαζε τό δειπνον. — Τώρα, ειπε πρός τον Φίλιππον, πήγαινε να κλείσης τήν θύραν, παιδί μου' δέν θά έλθῃ πεινά κανείς άπόψε και θά ήμπορέσης να δειπνήσης ήσυχος.

Η Αντωνία εκαθάρισε τήν τραπέζαν τών άνθῶν, τήν έστρωσε μέ λευκόν τραπεζομάνδυλον και ειτα έφερεν από τό μικρόν μαγειρείον τήν άχνίζουσαν σούπαν, γάλα και μπισκότα. Ένώ εγίνοντο αυτά αι προετοιμασίαι, ό Φίλιππος μετέβη εις τό μικρόν του δωμάτιον, και διασχίσας τό μαγειρείον έρριψεν εις

« Δέν εινε σαν αληθινό; » (Σελ. 61, στήλ. 6.)

δ,τι περιεκλείετο εκεί μέσα βλέμμα συμπαιθείας. Πόσον ήσαν καθαρά και περιποιημένα όλα! Οι τοίχοι εκάλυπτοντο σχεδόν καθολοκληρία από τους σурμαντίνους σκελετούς, τους όποιους ή Αντωνία εγέμιζε μέ άνηθ. Έμβλήματα χαράς και έμβλήματα λύπης ήδελφούντο εκεί έν μουσικῷ συνδέσμῳ. Λύραι, άστέρες, πέταλα, ήσαν άνηρητμένα μαζί μέ σταυρούς και μέ νεκρικούς στεφάνους. Τήν στιγμήν εκείνην υπό τας ακτίνας του δόντος ήλιου, εισερχομένης διά του παραθύρου, άπέστιλβε ζωηρῶς ό παράδοξος εκείνος κόσμος, ή ζωηρά αντίθεσις του όποιου πρός τους σκοτεινοϋς τοίχους του μαγειρείου, και τό βαθύ έρυθρόν του εδάφους, προσέβαλε τό αρκετά ανεπτυγμένο ήδη καλλιτεχνικόν αίσθημα του παιδίου και

τῷ ἐπροξέει μίαν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Εἰς τοῦτο προσετίθετο καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης, τὸ ὁποῖον ἠθάνατο πρὸς τὴν παλαιὰν οἰκίαν, τὴν μόνην τὴν ὁποίαν εἶχε ποτὲ γνωρίσῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰποκαλέσῃ ἰδικὴν του, διότι ἦτο πολὺ μικρὸς ὅταν τον ἔφεραν ἐκεῖ, ὥστε νὰ διαφυλάττῃ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἄλλης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε κατοικήσῃ πρότερον καὶ διὰ τοῦτο αὕτη τῷ ἦτο προσφιλέως.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν του δωμάτιον καὶ ἔρριψε βλέμμα εὐχαριστήσεως εἰς τὸ κρεβατάκι του, σκεπασμένον μὲ τὴν κουνουπιέραν του, εἰς τὸ παράθυρόν του μὲ τοὺς ἀνέροντας κλώνους μιᾶς ροδωνιάς, εἰς τὸ τραπέζιον του, πλησίον τοῦ παραθύρου, μὲ τὰ βιβλία του καὶ μὲ τὸ ἀβάκιόν του καὶ εἶπε μέσα του ὅτι δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον δωμάτιον καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν του. Μικρὸν πτηνόν, ψάλλον ἐπ' ἐνὸς κλάδου τῆς ροδωνιάς, τῷ ἔλεγε τὸ ἴδιον μὲ τὸ τ σ ί ο υ τ σ ί ο υ τ σ ί ο υ τὸ φαιδρόν, τὸ ὁποῖον ὁ Φίλιππος ἐπαγαλάμβανε μειδιών, ἐνῶ ἔνιπτε τὰς χεῖράς του, τὸ πρόσωπόν του καὶ διηυθέτει μὲ τὴν ψῆκτραν τὴν ξανθὴν του κόμην, — ὅπως ἔκαμνε πάντοτε ὁσάκις ἐπέστρεφε.

Κατόπιον ἀφῆκε τὸ δωμάτιόν του καὶ μετέβη νὰ δειπνήσῃ. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἡ θεία Ἀντωνία ἐκάθησε πλησίον του, ἐνῶ ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του ἓν βιβλίον, ἠτοιμάσθη νὰναγνώσῃ τὴν ἑσπερινὴν προσευχὴν.

— Πῶς εἶμαι κουρασμένος σήμερα! εἶπε τὸ παιδίον,φυλλομετροῦν τὸ βιβλίον μὲ κάποιαν δυσφορίαν· ἂν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ διαβάσω ἀπόψε ὀλόκληρον τὴν προσευχὴν...

— Ὅχι, παιδί μου, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνία σοβαρῶς. Δὲν κάμνει ποτὲ δὲν ἀφῆσες τὴν προσευχὴν σου καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ σήμερα θὰ τὴν κάμῃς. Ἔλα, πουλάκι μου — προσέθεσε μὲ ὄφρος μαλακώτερον, — διάβασέ την. Ἔχω ἀκόμη κάτι νὰ κάμω, ἀφ' οὗ τελειώσης· καὶ σὺ θὰ μάθῃς τὰ μαθήματά σου. Ὁ πάτερ Ἰωσήφ ἔμεινε εὐχαριστημένος σήμερα τὸ πρωὶ ἀπὸ σέ;

— Ναί! μου εἶπε ὅτι ἡ ἐξήγησίς μου ἦταν πολὺ καλὴ. Ἄς διαβάσω λοιπόν, ἀφ' οὗ δὲν γίνεται ἀλλοιωτικά! εἶπε τὸ παιδίον, στενάζον θαθέως.

Καὶ προσδύσαν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του τὴν ἀρμόζουσαν σοβαρότητα, ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς μονοτόνου, βλέπον κάπου κάπου εἰς τὸ βιβλίον, τὸν Δεκάλογον, τὸ Πιστεύω καὶ τὸ Πάτερ Ἡμῶν. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν, ἡ Ἀντωνία προσέκλινεν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν Ἀ μ ῆ ν! Τότε ὁ Φίλιππος

ἔλαβε τὰ βιβλία του, ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς εἰσόδου, ὑπὸ τὸν ἐξώστην, καὶ ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά του ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς φῶς τοῦ δειλινοῦ, ἐνῶ ἡ Ἀντωνία κατεγίνετο μέσα εἰς διαφόρους οἰκιακὰς ἀσχολίας.

Ὅταν ἐξῆλθεν, ἔρριψε βλέμμα ἀνῆσυχον ἐπὶ τοῦ Φιλίππου. Τὸ παιδίον ἐκάθητο στηρίζον τὸν πώγωνα ἐπὶ τῆς παλάμης τῶν χειρῶν του, ἐνῶ τὰ βιβλία του ἔκειντο ἀμελῶς εἰς τοὺς πόδας του. Ἐφαίνετο βυθισμένον εἰς βαθείας σκέψεις. Τί νὰ ἐσυλλογίζετο ἀρὰ γε; Ἡ Ἀντωνία ὠχρίασεν ἐξαίφνης, ἐνῶ παρετήρει τὸ παιδίον, καὶ αἱ χεῖρές της ἤρχισαν νὰ τρέμουν...

Ἐφοβεῖτο... ὑπῆρχε κάτι τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο ἀπὸ πολλὸν καιρόν. Ἦτο μία ἐρώτησις· καὶ ἴσως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, ὁ Φίλιππος ἠτοιμάζετο νὰ τὴν κάμῃ. Ὅπως ἐκάθητο ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ἐκπνέον φῶς τὸ γλυκὺ, ἐξαίφνης ἐφάνη εἰς τὴν γηραιὰν μαύρην ὅτι τὸ παιδίον ἐμεγάλωσεν ἤδη ἀρκετὰ καὶ προησθάνθη ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο θὰ συνέβαινε.

Τῷ ὅντι ὁ Φίλιππος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς προσήλωσεν ἐπὶ τῆς καλῆς γυναικὸς καὶ τῇ εἶπε

— Θεῖα, ἐκεῖνος ὁ κύριος σήμερα μ' ἐρώτησε ἂν ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου ζοῦν. Ζοῦν, θεῖα;

Ἡ Ἀντωνία ὠχρίασεν ἀκόμη περισσότερο καὶ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὅχι, ἀπήντησε διὰ τρεμούσης φωνῆς, ὄχι, παιδί μου· τοὺς ἔχασες καὶ τοὺς δύο ὅταν ἦσαν πολὺ μικροί, μὴνῶν μόνον...

— Ἄ! ἔκαμνε ὁ Φίλιππος. Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξηκολούθησε:

« Μ' ἐρώτησεν ἀκόμη ἐκεῖνος ὁ κύριος πῶς εἶνε τὸ ἄλλο μου ὄνομα. Μόνον Φίλιππο μὲ λέγουν;

— Ἔχεις βέβαια καὶ ἄλλο ὄνομα, ἀπήντησεν ἡ μαύρη· ἀλλὰ εἰς τί θὰ σου ἐχρησίμευεν; ἓνα παιδάκι σὰν κ' ἐσὲ τί τὸ θέλει τὸ ἄλλο ὄνομα;

— Ὡ, τὸ θέλει... τοῦ χρησιμεύει, θεῖα! ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος. Ἐγὼ βλέπω τώρα ποῦ ὄλα τὰ παιδιά ἔχουν δύο ὀνόματα. Νὰ καὶ ὁ Μπῆλ ἀκόμη που εἶνε τόσῳ πτωχὸς ἔχει δύο ὀνόματα. Τὸν λέγουν Μπῆλ Μπρόουν. Ἐγὼ εἶμαι μόνον Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας.

Νέφος μελαγχολίας ἐκάλυψε τὴν μορφήν τῆς μαύρης, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινε σιωπηλῆ. Εἶτα εἶπε μὲ τόνον σοβαρὸν καὶ ἀποφασιστικόν:

— Νὰ μὴ μου ξανακάνῃς πιά τέτοιες ἐρωτήσεις, Φίλιππε· ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ μάθῃς αὐτὸ που ἐρωτᾷς, ὁ Πάτερ Ἰωσήφ θὰ σοῦ το πῆ, ἂν ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω τότε. Ἐκεῖνος ἔχει ὄλα τὰ χαρτιά που λέγουν γιὰ σένα... Τίποτε ἄλλο δὲν εἰμπορῶ νὰ σου πῶ

τώρα. Μὴν τα συλλογίζεσαι πιά αὐτά, παιδί μου, καὶ μελέτα τὰ μαθήματά σου. Πῶς θὰ τα ξεύρῃς λοιπὸν αὐριο τὸ πρωὶ, διὰ νὰ εὐχαριστήθῃ πάλιν ὁ Πάτερ Ἰωσήφ;

Ὁ Φίλιππος ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν μελέτην. Ἀλλὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον. Ὁ νοῦς του ἐπέτα ἄλλοῦ, μακρὰν ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου... Ἡ περιέργεια, ἡ ὁποία ἐγεννήθη ἐξαίφνης ἐντὸς του, κατέλαβε καθολοκληρίαν τὸ πνεῦμά του Ἡ θεία του δὲν ἤθελε νὰπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν του. Ποῖος ἡ ξεύρει ὁμῶς ἂν ὁ Πάτερ Ἰωσήφ δὲν θὰ ἦτο προθυμότερος. Καὶ ἐσκέπτετο νὰ τον ἐρωτήσῃ αὐριον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΑΣΣΟΣ

Η ΟΡΝΙΘΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

— Νὰ χαθῆ ἡ παλιόκοττα! μού ἔφαγε ὡς καὶ τὸ σιτάρι που εἶχα ρίψῃ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ τὰ περιστέρια μου

— Νὰ χαθῆ ἡ παλιόκοττα! Ἦλθε δ' αὖ καὶ μου σκάλιζε τόσῳ τὸ χῶμα, ποῦ πρέπει νὰ ξανασπείρω μαϊντανό...

— Γιὰ δὲς ἐκεῖ; γιὰ δὲς ἐκεῖ! ἡ παλιόκοττα! Μοῦ ἔρριψε κάτω ὄλας τῆς γάστρας... ξοῦ! ξοῦ! Χάσου ἀπ' ἐκεῖ, φορμί!

Δὲν παρήρχετο ἡμέρα χωρὶς νὰκούσθῃ εἰς τὸ χωρίον, πότε ἀπὸ τὸν ἓνα, πότε ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἓν τοιοῦτον παράπονον κατὰ τῆς ὀρνίθου. Προπάντων αἱ οἰκοκυραὶ ἦσαν πολὺπολὺ δυσαρεστημέναι κατὰ τῆς Κακαρίστρας τοῦ παπᾶ. Δέν τὰς ἄφινεν ἡσύχους οὔτε στιγμὴν. ἔπρεπε νὰ τὴν προσέχουν αἰωνίως.

— Ἄς μὴ ἦταν τοῦ παπᾶ, καὶ τῆς ἔδειχνα ἐγὼ! Τὴν ἔσφαξα ὡς ποῦ νὰ πῆς κίμινο! ἔλεγε συχνὰ ὁ μπάραμπα Μῆτρος, ὁ λαχανόκηπος τοῦ ὁποῖου ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὸν πτερωτὸν ἐπιδρομέα. Ἀλλὰ πῶς νὰ λυπηθῶν τὸν παπᾶν, τὸν τόσῳ καλόν, τὸν τόσῳ ἐλεήμονα;... Περιορίζοντο λοιπὸν εἰς τὸ νὰ τῷ κάμνουν παράπονα, νὰ τῷ προλέγουν ὅτι ἂν ἡ κόττα του ἐξηκολούθει αὐτὰ τὰ καμώματα, θὰ ἐτελείωνε ἄσχημα καὶ νὰ τον παρακαλοῦν νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τὴν προσέχῃ καλλίτερα...

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα τίποτε περισσότερο. Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἐμειδία ἀκούων αὐτὰ καὶ ἔλεγε κανένα λόγον εἰς τὴν ὑπηρετρίαν. Μίαν ἢ δύο ἡμέρας ἡ ὀρνίθα ἐπεριορίζετο ἀλλὰ πάλιν ἀφίνετο ἐλευθέρα. Ὁ παπᾶς δὲν ἦτο διόλου αὐστηρὸς, οὔτε ἐλάμβανε ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν τὰ παράπονα τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Ἡ Κακαρίστρα του τὰ ἔκαμνε ὄλα ἐκεῖνη; Ἄ, ὄχι δὲν ἦτο δυνατόν... δέν το ἐπίστευε... Αὕτη, ποῦ τὴν ἔκραζε καὶ

μόλις ἤκουε τὴν φωνὴν του ἔτρεχε νὰ φάγῃ ἀπὸ τὴν χεῖρά του τὰ ψυχία τῆς τραπέζης του;... Πῶς ἦτο δυνατόν!...

Ἐν τούτοις, εἶτε διότι ἦτο κακὴ πραγματικῶς, εἶτε διότι τὸ ἰδιαίτερον χρῶμα τῶν πτερῶν της ἐκίει περισσότερο τὴν προσοχὴν, —κάθε φοράν ποῦ ἐξερριζόνητο κανὲν φυτὸν καὶ ἐζητεῖτο ὁ ἐνοχοσ, ἔβλεπον τὴν Κακαρίστραν νὰ φεύγῃ μὲ κακαρισμοὺς θριάμβου «κόκ, κόκ, κοκέκ! κόκ, κόκ, κοκέκ!» καὶ νὰ τρέχῃ ἄλλοῦ διὰ νὰ τροχίσῃ τοὺς δονυχᾶς της εἰς θάρος ἄλλου ἀθῆφου θύματος: «κόκ, κόκ, κοκέκ!»

Ἄλλ' ἐννοεῖται ὅτι τὸ πράγμα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ οὕτω. Ἦλθεν ἐπὶ τέλος καὶ ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλήρωσεν ὄλα μαζὶ τὰ ἀνομήματά της ἡ κυρὰ Κακαρίστρα.

Μίαν ὠραίαν αὐγὴν Κυριακῆς ἐνῶ ἡ καλὴ σου ἐκακάριζε θριαμβευτικώτατα ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἀφ' οὗ πρὸ μικροῦ εἶχε ληλατήσῃ τὸν κῆπον τῆς κυρᾶς Θανάσαινας, καταραγοῦσα ὄλα τῆς τὰ σπορίσματα, — ἡ κυρὰ Θανάσαινα τὴν πλησίασε σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ ταχὺ καὶ ἐπιδείξιον κίνημα τῆς χειρὸς, τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Κακὴ δὲν ἦτο ἡ γυναῖκα, ὄχι! Ἄλλ' ἡ ὀργὴ της ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο τόσῳ μεγάλη, ὥστε σφάζει ἀμέσως τὴν ὀρνίθα, τὴν μαδᾷ, τὴν καθαρίζει καὶ τὴν ρίπτει εἰς τὸ τουκάλι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβραζεν ἤδη ἓνα κομμάτι βωδινοῦ, διὰ τὴν σούπαν τῆς Κυριακῆς. Καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμνε ὄλ' αὐτὰ γρήγορα, γρήγορα ἡ κυρὰ Θανάσαινα ἐξηφάνισε τὰ πτερά, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ τὴν ἐνοχοποιήσουν, ἤρριψε νὰ συλλογίζετο τὴν ὠραίαν σούπαν τὴν ὁποίαν θὰ ἔτρωγαν τὸ μεσημέρι τὰ παιδιά της καὶ τὴν μέλλουσαν ἀσφάλειαν τοῦ κῆπου της. Ἄ! μὰ δὲν ὑπεφείρετο πιά αὕτη ἡ κακαρίστρα! Ἐτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐπὶ τέλους. Κανεὶς δὲν θὰ ἐμάνθανε τί καὶ πῶς, ἀλλὰ ὄλοι βέβαια θὰ ἤσθοντο πολλὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἐξαφάνισίν της.

Ἀλλὰ κατὰ τύχην — καλὴν ἢ κακὴν ποῖος εἰξεύρει! — ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ παπᾶς. Ἦτο πολὺ χαρούμενος καὶ ἐκαλημέριζε μὲ μειδίμα ἀγαθότητος ὄλους συνήντα. Ἡ κυρὰ Θανάσαινα ἐσάρονε τὸ κατώφλιον τῆς θύρας της. Εἶτε διότι ἡσθάνετο πολλὴν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν δικαίαν της πράξιν, εἶτε διότι ἤρχισε νὰ τὴν τύπητ ὀλίγον ἡ συνειδήσις, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καί, ἀφ' οὗ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ ἱερέως τὰς συνήθεις φράσεις περὶ τοῦ καιροῦ, τῷ εἶπεν αἰνιγματωδῶς:

— Ὅποιος πολυσακάλιζαι, βράζεται!

— Πῶς; τί εἶπες; ἠρώτησεν ὁ παπᾶς.

— Εἶπα: Ὅποιος πολυσακάλιζαι, βράζεται.

— ; ; ; Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό;

— Ὁ σὺ το πῶ ἀργότερα, παπᾶ μου. Σήμερα δὲν ἔχω καιρὸ ἔχω τὸ τουκάλι ἔστῃ φωτιὰ καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ το κυττάξω. Μὲ τὴν εὐχὴ σου, παπᾶ μου!

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ὁ καλὸς παπᾶς, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τίποτε περισσότερο, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ὑστερα ἔκαμνε τὴν λειτουργίαν του, ἔκαμνε τὸ κυριακάτικόν του κήρυγμα, συνώμιλησε μὲ τοὺς ἐνορίτας καὶ ἠτοιμάσθη νὰποσυρθῇ εἰς τὸ σπίτι του· ὅταν ἔξαφνα ἐνθυμήθη τὸ μυστηριώδες ρητὸν τῆς κυρᾶς Θανάσαινας. Τί ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ ἀρὰ γε; περιέργον... Τὸ ὠρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας ἐκτύπησεν ἐνδεκα. Ἐως τὴν ὄραν τοῦ γεύματος, ἔειχε ἀκόμη καιρὸν δι' ἓνα γύρον. Ἀλλῶς τε ὁ ἥλιος ἦτο τόσον ὠραῖος!

Φθάνει εἰς τὸ σπίτι τῆς Θανάσαινας, εἰσέρχεται κανεὶς. Ὁ παπᾶς ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν ἐλκύῃ τὴν προσοχὴν του ἡ χύτρα, βράζουσα μὲ ὄλην τὴν ὀρνίθην καὶ ἀναδίδουσα εὐδὴν ἀτμόν.

— Κάτι καλὸ βράζει ἡ κυρὰ Θανάσαινα. Ἐμοσχόβλησεν ὄλο τὸ σπίτι! ἐσκέφθη ὁ παπᾶς καὶ ἐξεσκέπατε τὸ τουκάλι.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀτμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξέφυγε τότε πυκνός, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζωηρῶν φυσαλίδων τοῦ βρασμοῦ, εἶδε ἓν πτηνὸν ἐπιπέσον ἀνάσκελα, περιτριγυρισμένον ἀπὸ καρόττα καὶ ἀπὸ σέλινα. « Ὅποιος πολυσακάλιζαι, βράζεται! » ἐσκέφθη τότε, καὶ ἡ σκέψις αὕτη τῷ ἦτο ἐν φῶς, μία ἀποκάλυψις. Κακομοῖτρα Κακαρίστρα! Εἶχαν δικαίον λοιπόν. Τὰ ἀμαρτήματά της ἦσαν ἀσυγνώρητα, ἀφ' οὗ μία καλὴ, μία τιμίαι ἐνορίτισσα σὰν τὴν κυρὰ — Θανάσαινα ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἔκαμνε ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐκεῖνος εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτον παράπονον!

Ἀλλὰ μολοντὶ ἀνεγνώριζε τὸ δικαίον τῆς κυρᾶς Θανάσαινας, δὲν ἐβατσαχθη, ὅταν μετ' ὀλίγον τὴν συνήτησεν ἔξω καὶ τῇ εἶπε μὲ τόνον ἐλαφρᾶς ἐπιπλήξεως:

— Ὅποιος πολυμιλεῖ, τὴν παθαίνει, κυρὰ Θανάσαινα! Ὅποιος πολυμιλεῖ τὴν παθαίνει!

Ἡ κυρὰ Θανάσαινα, φύσει δύσνους, δὲν ἐνόησε τὸν ὑπαινιγμόν. Ἐπειδὴ δὲ ἐξ ἄλλου ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς δὲν παρεπονέθη ποτὲ διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Κακαρίστρας, ἡ κυρὰ Θανάσαινα ἔζησε μὲ τὴν βεβαιότητά ὅτι διὰ τῆς καλῆς της πράξεως ἀνεκούρισε τὸ χωρίον — ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ καυχθῆ δι' αὐτό.

ΛΟΥΚΝΙΑΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ

Χρυσοκίτρινο κανάρι, βελουδένιο, πλουμιστό, τραγουδάει ὄλο χάρι ἔστο κλουδάκι του κλειστό.

Τὸ γλυκὸ κελάδιμά του μᾶς ἀνοίγει τὴν ψυχὴ καὶ ἡ εὐμορφὴ λαλιά του μὲσ' ἔστο σπῖτι ἀντηχεῖ

Καὶ πηδώντας ἔστο κλουβί του μὲ χαρούμενη καρδιά λησμονεῖ πῶς τὴ ζωὴ του τὴν περνᾷ ἔστῃ σκλαβιά.

Κι' ὄλο τραγουδεῖ μὲ χάρι μὲ ὀκοπὸ σπαρταριστό τὸ χαρούμενο κανάρι ἔστο κλουδάκι του κλειστό.

I. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΝΡΑΔ ΓΡΟΥΝΔΜΑΝ

Μετὰ βαθυτάτης λύπης ἡ « Διάπλασις τῶν Παίδων » ἀναγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ Κόνραδ Γρουνδμαν, διευθυντοῦ τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις Λιθογραφείου καὶ Τυπογραφείου.

Γερμανὸς τὴν πατρίδα ὁ Κ. Γρουνδμαν, ἦτο πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκατεστημένος ἐν Ἑλλάδι, ὅπου διὰ τῆς φιλοπονίας του, τῆς δραστηριότητος του καὶ προπάντων τῆς καλλιτεχνικῆς του ἀξίας ἀνέδειξε τὸ κατ' ἀρχάς μικρὸν καὶ ἀτελὲς αὐτοῦ Λιθογραφεῖον ἐφάρμιλλον πρὸς τὰ Ἑυρωπαϊκά.

Ἡ « Διάπλασις τῶν Παίδων » ἰδιαιτέρως τρέφει βαθυτάτην συμπάθειαν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἀνδρός, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλει τὰς πλείστας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας, δι' ὧν ἐκόσμηε τὰ φυλλάδιά της. Ὁ Γρουνδμαν ἦτο ὁ μόνος ἐν Ἀθήναις κατασκευαστὴς τελείων φωτοτυπιογραφῶν. Διὰ τοῦτο, ἔως οὗ μετακληθῆ ἐξ Ἑυρώπης καλλιτέχνης ἀξίος νάντικαταστήσῃ τὸν ἀποθανόντα, οἱ ἡμέτεροι φίλοι καὶ ἀνγνωστοὶ θὰ εἶνε ἐπιεικεῖς ἂν αἰ εἰς τὸ ἐξῆς δημοσιευόμεναι τυπογραφίαι ἐν τῇ « Διάπλασει τῶν Παίδων » δὲν ἔχωσι τὴν τέχνην καὶ τὴν τελειότητα τῶν τυπογραφῶν τοῦ ἀληθινότητος τοῦ Γρουνδμαν.

